

One and Only

หวนกลิ่นรัก
everyY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

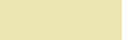
Swanlee เขียน
IRANG ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

One and Only
ทวนกลีบรัก

One and Only หวนกลืนรัก

Swanlee ิเยยน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2482-9

ภาพปก IRANG

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินพูน

กระถางถนอมสายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

‘One and Only หวนกลืนรัก’ ผลงานเล่มล่าสุดของ Swanlee ที่คุณกำลังถืออยู่ในมือตอนนี้ เป็นนิยายที่บอกเล่าเรื่องราวของคนรักเก่าที่เลิกรากันไป แต่ในใจของทั้งสองคนนั้นยังไม่มีใครใหม่ เหมือนเป็นเพียงการลาจากเพื่อให้ต่างคนต่างได้ไปใช้ชีวิตของตัวเอง และเมื่อเขาทั้งคู่พร้อม ก็ได้เวลาหวนกลับมารักกันอีกครั้ง

หากใครจำหม่อมราชวงศ์ทรงโปรดจากเรื่อง ‘ทำแบบนี้... ขาดอากาศหายใจพอดี’ ได้ ในเรื่องนี้เป็นเรื่องของหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิง พี่ชายของหม่อมราชวงศ์ทรงโปรดนั่นเองค่ะ เพียงแต่พี่น้องคู่นี้แตกต่างกันคนละขั้วไปสักเล็กน้อย เพราะคุณชายทรงเพลิงค่อนข้างจะดู่ แต่ก็มีใจในแบบของเขา หวังว่านักอ่านจะรักและช่วยเชียร์ให้เขาสมหวังไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

01

"คุณ ผมขอโทษจริงๆ นะครับ"

เสียงใครบางคนดังขึ้นกับท่าทางกระวนกระวายที่แสดงออกชัดเจน เขาสาวเท้าเดินตามคนตัวสูงตัวยๆ มองโทรศัพท์รุ่นใหม่ที่กำลังแนบใบหู อีกฝ่ายรู้ทั้งรู้แหละว่าอีกฝ่ายไม่รับฟัง แต่ก็ยังตามดื้อพนมมือไหว้อีกคนที่อายุมากกว่า เขาถูฝ่ามือที่เปียกชุ่มด้วยความรู้สึกประหม่าล้นออก

"คุณ..."

กำลังจะอำปากพูดอะไรออกมาสักประโยคก็ต้องรีบอุดชิปากทันทีที่มือนายกขึ้นห้าม วันศุกร์เครียดจนหัวชนกัน แล้วก็เครียดมากกว่าเดิมไปอีกเมื่อเห็นริมฝีปากหยักของผู้ชายตรงหน้าขยับคุ้ยกับปลายสาย

"รับผิดชอบยังไงครับ พวกคุณสายจนผมเสียงาน"

เสียงทุ้มเข้มของคนตรงหน้ากรอกผ่านโทรศัพท์ให้ปลายสายได้ยิน แม้ว่าปากจะคุ้ยกับอีกคน แต่ตาคมกิริยที่จ้องมาอย่างคาดโทษทำให้วันศุกร์เกร็งจนเดินหนีไปไหนไม่ได้ สายตาเขาณะ...เหมือนเชือกที่กำลังรัดคอให้รู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก

[ที่ขอโทษจริงๆ ค่ะคุณชาย คือรถมันติดมาก แล้ววันนี้ก็วันศุกร์ด้วย...]

"ครับ"

[...]

"มีอย่างอื่นอีกมั้ย"

วันศุกร์เปาลมออกปากอย่างอึดอัด เขารู้สึกผิดจนพูดอะไรไม่ออกเลยด้วยซ้ำที่มาพิตติ้งเสื้อผ้าไม่ทันเวลานัดหมาย รู้สึกผิดที่รับงานซ้อนเพราะความโลภอยากได้เงินของตัวเอง รู้สึกผิดจนแทบอยากก้มลงไปกราบทำคนตรงหน้าแล้วด้วยซ้ำ

แต่ก็นั่นแหละ ในเมื่อ**คุณชายทรงเพลิง**ที่เป็นถึงรองประธานบริษัท แบรนดส์สินค้าเกี่ยวกับรถขนาดนี้ จะพูดคำขอโทษอะไรมาก็คงไม่ทำให้คนตรงหน้าคลายความโมโหได้ วันศุกร์เลยต้องยอมยื่นว่าอุ่นต่อหน้าอีกฝ่ายทั้งๆ ที่รู้ว่ามันเสียเวลาทำงานก็ตาม...ถ้าคนตรงหน้าไม่โกรธเป็นพินเป็นไฟ ป่านนี้คงได้เริ่มพิตติ้งเสื้อผ้ากันแล้ว

ก็เขาเป็นลูกค่านี่ วันศุกร์จะทำอะไรได้

วันศุกร์ที่ยืนอยู่ในมุมมืดของสตูดิโอชาวโพลนเหลือบมองที่ม่านที่กำลังยื่นเช้งอยู่อีกฝั่ง คิดอยู่แล้วในหัวว่าถ้าผ่านด่าน**คุณชายคน**นี้ไปได้เมื่อไหร่ จะรีบวิ่งไปขอโทษที่ที่ม่านเรียงคนด้วยความรู้สึกสำนึกผิดอย่างสุดซึ่งเลยจริงๆ

[โอ้**คุณชายคะ** โมขอโทษจริงๆ คะ นี่พอรู้ว่ไม่ทันก็รีบส่งวันศุกร์ขึ้นมอเตอร์ไซค์รีบจ้างเลย ตากแดดร้อนๆ ไปสตูฯ แบบด่วนๆ เลยนะคะ **วันศุกร์** ไปสายแค่นี้สืบล้านนาที่เอง...]

เจ้าของชื่อในบทสนทนาขี้มั่งแห้งเมื่อได้ยินเสียงผู้จัดการส่วนตัวดังผ่านลำโพงโทรศัพท์รุ่นใหม่ที่บ้านที่เจ้าของเครื่องงใจเปิดให้ได้ยินเสียงไปพร้อมกันที่ไม่ว่าให้**วันศุกร์**รู้สึกผิดหลายเท่าตัวตอนที่ย้ำคำว่าสืบล้านนาที่เนี่ยแหละ

"จันวันนี้เอาคนของคุณกลับไปก่อน" หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงกรอกน้ำเสียงที่ฟังแล้วเย็นวาบเสียวสันหลังให้พี่โม "มีคิวว่างสำหรับผมเมื่อไหร่ค่อยนัดกันใหม่"

"เฮ้ย! มะ...ไม่ได้นะคุณ"

วันศุกร์รีบวิ่งอ้อมไปตักหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงที่หมุนตัวทำท่าจะเดินหนี ทางแขนสองข้างออกให้คนตรงหน้าเดินไปไหนไม่ได้ ตากลมมองขนาดร่างกายที่แตกต่างกัน อีกฝ่ายตัวหนากว่า**วันศุกร์**มากๆ ไหล่กว้าง ยิ่งสวนสูง 180 กว่าๆ ของคนตรงหน้ายิ่งทำให้**วันศุกร์**ดูตัวเล็กทันตา

"ถอย"

"คือ...ผมก็มาแล้วไงครับ เราพิตตั้งกันก่อนดีมั้ย ผมเกินเวลาให้คุณได้นะครับ ที่ผมก็ได้...ทั้งคืนนี้ได้"

"กำลังบอกว่า คุณจะรับผิดชอบ?" คนตัวสูงเล็กคิ้ว ไบหน้าไร้อารมณ์ ทำเอาวันศุกร์หายใจไม่ทั่วท้อง

"ครับ?"

เสียงค่อนน้อยๆ เหมือนหมาเวลาสงสัยเพราะไม่เข้าใจคำถาม ตอนนี้อยู่ริมประตูหน้าประตูของคนตรงหน้าไม่ทัน วันศุกร์วิ่งไปหมด เขาทั้งมาแต่เดี๋ยวนี้จากงานที่ตะปัดตะบันรับแบบไม่ดูสังขาร ไหนจะต้องมาเจอลูกค้าหงุดหงิดใส่แบบนี้อีกด้วย

"ไม่ไหวจะเคลียร์แล้วนะ แต่มันก็ต้องเคลียร์อะ"

"ไม่ได้เรื่อง"

"คุณ..."

ทั้งที่คิดว่าจะเคลียร์กันได้เพราะยังนึกว่าเป็นคนที่เคยคุ้นเคยกันมาก่อน แต่วันศุกร์เดาผิดไปจริงๆ

เพลงที่เคยสงบเมื่อสองปีก่อน ตอนนี้อยู่ในห้องพร้อมจะเผาให้เขาไหม้ตายคาสตูดิโอแล้ว

วันศุกร์ปาดเมื่อกี้ที่กลิ้งลงมาบนแก้มขาวๆ ก็หันามองร่องเท้าหนังราคาแพงของหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิง จะพูดขอโทษอีกรอบก็กลัวเขารำคาญจะยอมรับไปตรงๆ ว่าโลกก็กลัวว่าจะถูกมองไม่ดี

ความจริงเขาทำงานวันนี้ไว้ทั้งหมดหกงาน ออกอีเวนต์ตั้งแต่เช้าจนกระทั่งงานสุดท้ายฟรีเซ็นเตอร์โฆษณาเครื่องสำอางแบรนด์ดังที่ต้องมาพิตตั้งเสื้อผ้าช่วงบ่ายนี้แหละ เขาพลาดตรงที่คาดคะเนเวลาผิดไป แต่ถึงอย่างนั้นวันศุกร์ก็เร่งตัวเองให้มาถึงเวลาที่สุดแบบไม่คิดชีวิตเลยด้วยซ้ำ

"ไม่พิตตั้งวันนี้ก็ไม่เป็นไรครับ ผมขอโทษจริงๆ"

วันศุกร์แสดงท่าที่อ่อนน้อมถ่อมตน ใจเย็นกับคนตัวสูงตรงหน้าที่แก่กว่าเขาดังหกปีอย่างจริงใจ เขาก็มหันารับฟังคำตำหนิจากทีมงานและท่านรองประธาน

บริษัทเครื่องสำอาง ทำให้ใจไว้แล้วว่าต้องมาเจออะไรแบบนี้ แล้วก็ภาวนาให้โดนค่าไวๆ ด้วย จะได้กลับไปนอนร้องไห้คนเดียวในห้อง

"เหลือเวลาอีกตั้งสองชั่วโมงก็พาน้องไปลองชุดก่อนดีครับคุณชาย มายืนหัวเสียอยู่แบบนี้ได้ประโยชน์อะไรละ"

แล้วเสียงสวรรค์ก็ดังขึ้น เมื่อพนา เจ้าของสตูดิโอที่ถือหุ้นบริษัทเครื่องสำอางด้วยเดินมาช่วยคุยให้

พนากับทรงเพลิงสูงไล่เสียกัน พอคนที่สูงแค่ 175 เซนติเมตรถูกประกบหน้าหลังโดยผู้ชายตัวสูงทั้งสองคนวันศุกร์เลยเหมือนมดในกองทัพยักซ์ไปกันใหญ่

เอวอะ อย่างน้อยก็มีพนาแน่แหละที่อยู่ข้างเขา

ต่อให้คนในสตูดิโอจะพากันมองแรงใส่ดาราดังอย่างวันศุกร์ไปแล้วก็ตาม

"มึงทำแบบนี้เดี๋ยวน้องก็เป็นขี้นปากคนอื่นพอดี"

วันศุกร์เหลือบตามองคุณชายทรงเพลิงที่ยืนทำหน้าตึง อันที่จริงเขาไม่ได้คิดถึงเรื่องเป็นขี้นปากนักข่าวหรือผู้ไม่หวังดีเลยสักนิด เขาอยากจะทำงานให้มันเสร็จๆ เป็นมิตรกับทุกคน และ...ขอโทษคุณชายทรงเพลิงครั้งที่ล้ามากกว่า

"ห่วงแค่เรื่องนี้?" คนตัวสูงเลิกคิ้วถามด้วยใบหน้าที่เฉยเมย แต่คนฟังก็รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายกำลังดูถูกกันอยู่

"ผมไม่ได้ห่วงเรื่องนั้นเลยครับ ผมยอมรับผิดทุกอย่าง จะให้ผมทำอะไรก็ได้ครับ"

"เปลี่ยนพรินเตอร์"

วันศุกร์อ้าปากค้าง ใบหน้าเลอหลอจ้องมองคนที่โคตรจะใจร้ายสุดๆ ในเวลานี้ ในตอนที่เสียงห่มของหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงเปล่งออกมาหัวใจของวันศุกร์หล่นวูบไปแล้ว แต่เพียงแวบเดียวก็ต้องกัดริมฝีปากเมื่อเห็นรอยยิ้มจางๆ ที่มุมปากของคุณชายตัวสูง

และนั่นก็ทำให้วันศุกร์สงสัยขึ้นมาทันทีเลยแหละว่าที่อีกฝ่ายทำที่เป็นโมโหขนาดนั้น...คงใจแกล้งกันหรือเปล่าก็ไม่รู้

"เฮ้ยไอ้คุณชาย อย่าให้ถึงขั้นเป็นเรื่องใหญ่เลยวะ นี่น้องเขาก็ก้านึกผิดแล้วไปถ่ายๆ ให้จบก็พอมัง"

"..."

"เห็นมั๊ยว่าทีมงานกูเขารอทำงานกันอยู่...ไหนๆ น้องเขาก็มาแล้วด้วยถ่ายไปก่อนมั๊ย น้องเขาขอมกินเวลาด้วยนะ"

วันศุกร์อยากขอบคุณพนาสักครั้งที่ไม่โกรธเขาเหมือนคุณชายคนนี้ แถมยังช่วยพูดให้คุณชายดูเหมือนจะอารมณ์เย็นลงมาหน่อยอีกด้วย

"แล้วที่เห็นงานอื่นสำคัญกว่าทีมงานหลายคนที่ต้องรอนี้ใช้ได้หรอ"

"เออรู้ว่าใช้ไม่ได้ แต่น้องเขาก็ก้านึกผิดแล้วไง คำพูดมึงมันถากถางน้ำใจคนฟังเกินไป ตำนีอะไรก็เอาที่มันพอดีๆ ดี มึงดูหน้าน้องเขาด้วย ไม่ใช่เอาแต่ใช้อารมณ์"

"..."

"มึงกลับไปทำให้อารมณ์เย็นลงก่อนเถอะไอ้คุณชาย กับน้องเขาเดี๋ยวกูจัดการเอง"

"อืม" เสียงตอบรับเบาๆ ทำเอาดวงตากลมเป็นประกายขึ้นทันที วันศุกร์คลี้อยมบาง กลั่นหายใจรอฟังว่าคุณชายทรงเพลิงจะพูดอะไรอีก "อย่าให้มีครั้งที่สอง"

คุณชายทรงเพลิงพูดแค่นั้น แต่วันศุกร์ก็เดาออกว่าเพลิงยังงี้ก็คือเพลิงมันยังร้อนระอุและสามารถเผาไหม้ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถ้าเผื่อทำอะไรผิดหุผิดตา

วันศุกร์ยังไม่ทันได้เอ่ยปากขอบคุณอะไร คุณชายทรงเพลิงก็เดินเฉียดไหล่วันศุกร์พร้อมกับโบหน้าตังๆ ออกไปไหนต่อไหนแล้ว วันศุกร์ไปลมหอออกปากอีกรอบ หันมองตามแผ่นหลังของหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงที่ค่อยๆ หายไปจนไม่เห็นแม้แต่เงาแล้วก็ได้แต่คิดคนเดียวในหัว...

ไม่เห็นจะเหมือนเมื่อก่อนเลย

หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิง ภัสร์ฤทัยที่เคยรู้จัก เปลี่ยนไปมากจริงๆ

"ไหวมั๊ยวันศุกร์ หรือเคยเจอหนักกว่านี้"

พี่พนาก็คือคนที่ช่วยชีวิตเขาไว้จริงๆ วันศุกร์มกหวัคล้ายกับตอบว่าไหว แล้วยกมือไหว้พึมพำเบาๆ ขอขอบคุณคนตรงหน้าที่กำลังตบป่าเล็กๆ อย่างเห็นอกเห็นใจ วันศุกร์เผลอถอนหายใจยาวๆ อีกครั้งจนพี่พนาหัวเราะ

"ไม่ไหวกับอภนะ"

"ไหวครับพี่พนา"

"ไม่เคยเจอโหมดนี้ใช้มัย ยังไงเราก็ผ่อนคลายน้อยนะ เจอบ่อยๆ เดียวก็ชินไปเอง"

แล้วก็หายใจไม่ทั่วท้องอีกครั้งเมื่อพนาบอกแบบนั้น

หมายความว่ายังต้องเจอกับเขาบ่อยๆ อีกใช้มัย

วันศุกร์ยกมือลูบอกข้างซ้ายของตัวเองเบาๆ เมื่อพบว่าหัวใจมันเต้นแรง ผิดจังหวะ มันเต้นเพราะกังวลกับการที่ต้องเผชิญหน้ากับแฟนเก่าที่เลิกกันไปตั้งสองปีแล้ว

แถมเป็นแฟนเก่าที่วันศุกร์เป็นฝ่ายบอกเลิกเขาเองด้วย

แล้วก็ไม่รู้เลยว่ากลับมาเจอครั้งนี้คุณชายทรงเพลิงจะอยากเอาคืนกันหรือเปล่า

ถ้าเป็นแบบนี้ก็โคตรแย่เลยวันศุกร์...

02

"โอเค วันศุกร์ดีมากครับ!"

"ขอบคุณครับพี่ๆ ทุกคน"

เสียงปรบมือดังขึ้นพร้อมๆ กับแสงสปอตไลท์ที่ดับลงจนเหลือแค่แสงสว่างจากหลอดไฟบนฝ้าเพดาน วันศุกร์คลีอี้มกว้าง ยกมือไหว้ทีมงานทุกคนที่ทนเหนื่อยทำงานล่วงเวลาเพราะเขา ในใจยังรู้สึกผิดไม่หายเลยขอโทษทีมงานไปอีกครั้งจนพี่ๆ ทุกคนส่ายหน้าบอกว่าไม่เป็นไรและยิ้มให้กับความนอบน้อมของคาราดังคนนี้

"ไม่ต้องเครียดแล้ววันศุกร์ บอสเขาก็ดูอารมณ์ดีขึ้นมาตั้งเยอะแล้วนะ แถมเรานะทำงานเก่ง ตอนแรกพี่คิดว่าคงลงได้ไม่กี่ชุด แต่ดูสิ วันเดียวจบทุกอย่างทั้งเสื้อผ้าหน้าผม"

"วันศุกร์เนี่ยวิวค้าวขาว เนียนเวอร์อะคะ จับใส่อะไรก็ดูดีไปหมด"

เสียงจากพี่ๆ ทีมงานในกองทำให้คนถูกชมยิ้มกว้างไม่หุบ จากตอนแรกที่เคยคิดว่าทุกคนจะมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ เพราะเป็นคนมีชื่อเสียงที่บกร่องเรื่องเวลาตั้งแต่ทำงานร่วมกันวันแรก แต่ตอนนี้อุ่นใจแล้ว พี่ทีมงานทุกคนใจดีมากจนวันศุกร์อยากยกคิวถ่ายภาพนิ่งมาทำวันพรุ่งนี้ซะเลย

"ไปล้างหน้าล้างตาด้วยนะวันศุกร์ พี่กลับก่อนล่ะ"

"ครับพี่ เดินทางปลอดภัยนะครับ"

พี่ตากล้องที่เป็นผู้ชายไว้หนวดยิ้มให้คนตัวขาวจืดอย่างวันศุกร์ที่

ไม่ว่าจะจับใส่อะไรก็ดูเข้ากันไปหมด เสื้อผ้าเซตชุดท้ายที่เขาส่งเป็นเสื้อยืดแขนยาว สีชมพูกับกางเกงขายาวสีขาว ตอนนั้นวันศุกร์เลยกลายเป็นผู้ชายที่ดูน่าทะนุถนอมเข้ากับคอนเซ็ปต์เครื่องสำอางที่เจ้าตัวถูกจ้างให้มาเป็นฟรีเซ็นเตอร์

พอทุกคนแยกย้ายกันไปเก็บข้าวของก็เหลือแค่วันศุกร์ที่ยืนอยู่ตรงจุดเดิม ดวงตากลมมองไปยังเก้าอี้สองตัวนั้นที่มีผู้ชายตัวโตเท่ากันนั่งอยู่ในความสลัว เพราะแสงไฟส่องไม่ถึง แต่วันศุกร์ก็ยังเห็นใบหน้าของคนที่หวั่นเสียใจกัน เมื่อช่วงบ่ายชัดเจนมากที่สุดทีเดียว

คุณชายทรงเพลิงกำลังนั่งคุยอะไรสักอย่างกับพนาที่เป็นเพื่อนสนิท ท่าทางของเขาดูผ่อนคลายกว่าเมื่อบ่ายเะอะมากจนเหมือนเป็นคนละคนไปเลย วันศุกร์ไม่รู้หรือกว่าอีกฝ่ายกลับเข้ามาในสตูดิโอตั้งแต่เมื่อไหร่ เพราะตัวเองก็เอาแต่ตั้งใจทำงานจนไม่ได้สนใจใคร

คงมานั่งดูว่าคนที่ถูกจ้างมาอย่างเขาจะทำงานได้ดีแค่ไหนแหละมัง

"วันศุกร์ มึงงานที่ไหนต่อมัย หรือเราจะกลับบ้านเลย"

เจ้าของชื่อสะดุ้งเล็กน้อยตอนที่เสียงของพนาดังเข้ามาในหู คนที่ถูกชมว่ามีผิวพรรณขาววอดคล้ำยืมบางๆ แล้วเดินตรงเข้าไปหาผู้ชายสองคนที่นั่งหลบมุมอยู่อีกฝั่งของสตูดิโอ

บอกตามตรงว่าตอนนี้เขาไม่ค่อยอยากเห็นหน้าคุณชายทรงเพลิงเท่าไหร่ เหมือนเห็นทีไรภาพตอนบ่ายก็วนกลับมาทำให้ใจห่อเหี่ยวทุกที

"ไม่มีงานต่อครับพี่พนา ว่าจะกลับห้องเลย"

"อ้อ งั้นไปกินข้าวกับพี่ก่อนมัย"

ที่คุยกันสนิทสนมขนาดนี้เป็นเพราะว่าวันศุกร์รู้จักกับพนาตั้งแต่สมัยที่ยังคบกับหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิง และพนาเองก็ไม่ใช้คนถือตัวด้วยเลยทำให้วันศุกร์อุ่นใจที่จะคุยกับอีกฝ่ายมากกว่า ไม่เหมือนคนที่นั่งทำหน้าที่ไร้อารมณ์อยู่ข้างๆ...

"ไม่ดีกใช้มั๊ยครับ"

"ไม่ดีกหรอก แคกินข้าว ไม่ได้พาไปนั่งดื่ม"

"ฉันได้ครับ แต่ว่า...ผมไม่มีรถมานะครับพี่พนา"

"ไม่มีปัญหา เดี่ยวเอารถใช้คุณชายไป"

"คุณชายไปด้วยเหอะครับ"

เพราะคิดเอาไว้ในหัวว่าคงได้ไปนั่งกินข้าวเปิดอกคุยกันตามประสาคนรู้จักกับพนาแค่สองคนโดยไม่มีคนอื่นมาร่วมโต๊ะด้วย แต่คำตอบที่ได้ก็ทำให้วันศุกร์หลุดปากถามไปด้วยความตกใจ แล้วก็ต้องรีบยกมือปิดปากพร้อมกับเบิกตาโตเมื่อรู้ว่าตัวเองพลาดอีกแล้ว

"สงสัยเขาไม่อยากให้ไป" คุณชายทรงเพลิงปรายตามองเพื่อนที่สูงโล่เหลี่ยกันน้ำเสียงนิ่งๆ ทำเอาวันศุกร์รีบหาคำแก้ตัวแทบไม่ทัน

"ไม่ใช่ซะครับ คือ...ผมแค่ถามว่าคุณชายไปด้วยเหอะ ไม่ได้หมายความว่าไม่อยากให้คุณชายไปนะ"

"อย่าเพิ่งตีกันนะเฮ้ย เดี่ยวกินมื้อค่ำไม่อร่อย"

พนาพูดไปขำไปจนไหลล้น เอาจริงๆ เขายังคิดอยู่เลยว่าสองคนนั้นมันคือพรหมลิขิตหรือเวรกรรมอะไรที่ทำให้ต้องมาเจอกันอีก พนายังจำเหตุการณ์ครั้งแรกในห้องประชุมผู้บริหารกับแผนการตลาดได้อยู่เลยว่าตอนที่ผู้บริหารรุ่นใหม่ไฟแรงอย่าง เมย์ เห็นตรงกับคนอื่นว่าต้องการให้วันศุกร์ที่กำลังโด่งดังมากที่สุดในตอนนั้นมาเป็นพรีเซ็นเตอร์ให้กับแบรนด์ แต่ก็มีคนค้านหัวชนฝาจะใครละถ้าไม่ใช่คุณชายทรงเพลิงที่เป็นรองประธานฟองตำแหน่งแฟนเก่าของดาราดังคนนี้

จะว่าไปก็ไม่ใช่เพราะว่าสองคนนี้จับไม่สวย พนาไม่รู้เหตุผลว่าทำไมวันศุกร์ถึงได้บอกเลิกทรงเพลิงทั้งๆ ที่เมื่อสองปีก่อนก็ดูรักกันดี ส่วนไอ้คนที่ถูกขอเลิกก็ไม่ได้เล่ารายละเอียดอะไรให้เขาฟังสักอย่าง อ้อ ทรงเพลิงบอกแคว่ว่าวันศุกร์อยากทำงานให้เต็มที่เลยขอเลิก...แต่ใครจะเชื่อวะเนี่ย

คนที่เพอร์เฟกต์สุดๆ แต่กลับถูกบอกเลิกเสียศูนย์ไปพักใหญ่ ตอนนั้นหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงอายุยี่สิบแปดหันมาทำงานอย่างบ้าระห่ำ ส่วนวันศุกร์ที่เด็กกว่าทรงเพลิงหกปีก็ดังเป็นพลุแตก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพนาได้แต่ตามข่าววันศุกร์ผ่านสื่อและอินสตาแกรมส่วนตัวของอีกฝ่าย ยังคิดอยู่เลยว่า

ถ้าได้ทำงานร่วมกับดาราดังที่เป็นแฟนเก่าไอ้คุณชายจะหรรษามากขนาดไหน
มันก็หรรษาจริงๆ เจอกันครั้งแรกในรอบสองปีทรงเพลิงก็เล่นงานวันศุกร์
ซะแล้ว

"ฉันเดียวผมขอไปเปลี่ยนเสื้อแป็บเดียวนะครับพี่พนา"

"โอเคครับ พี่นั่งรอตรงนี้แหละ"

คนที่ตัวบางกว่าพนาหลายเท่าเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ และถึงแม้ว่า
จะไม่มีเงาของวันศุกร์แล้วแต่พนากลับสัมผัสได้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่จ้องไปตรง
ประตูห้องน้ำไม่กะพริบ

"คิดถึงก็บอกล"

"เจอหน้าทุกวันจะคิดถึงทำไม"

"ไม่ได้หมายถึงผมครับคุณชาย หมายถึงแฟนเก่าคุณชายต่างหาก...
เพื่อจริงจริงพวกแฟนเก่าแต่รักไม่เก่า"

พอโดนแซวเข้าหน่อยหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงก็มองตาขวางใส่เพื่อน
ที่นั่งยิ้มกริ่มกริ่ม

"อย่าปฏิเสธนะเว้ยว่าไม่ใช่"

"อืม ไม่ใช่"

"สายตามันโกหกกันไม่ได้หรอกคุณชาย"

"ไม่ได้โกหก"

"อ้อ รู้มัยว่ามึงโกหกไม่เก่ง"

"..."

ตอนคุณชายทรงเพลิงจุ่มมูมแล้วก็นั่งยิ้มเย้ย ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าที่
ทรงเพลิงโมโหจนจะยกเลิกงานทั้งหมดสาเหตุเป็นเพราะอะไร ไม่ใช่เพราะโกรธ
ที่วันศุกร์มาสาย แต่โกรธเพราะคิดถึงต่างหาก

หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะมองเพื่อนที่
ชอบขัดเขาทุกเรื่อง ถ้ารู้ดีขนาดนี้แล้วจะมาถามให้ได้อะไรขึ้นมา เขาเบื่อกับที่
ต้องมาตอบคำถามไร้สาระเลยคิดว่ากุญแจรถยนต์คันหรูไว้ในมือ ทำท่าจะลุกเดิน
ออกไปเพราะรำคาญเต็มทน แต่ก็ถูกรั้งไว้ด้วยพนาคนเดิม

"มึงแหม่ง...รู้ตัวมัยว่าปากแข็งสุดๆ ในบรรดาพี่น้องของมึงอะ"

"พี่น้องกูเกี่ยวอะไร"

"ก็มึงปากแข็งสุดใจ คนอื่นเขาปากตรงกับใจกันหมด มีแต่มึงนี่แหละ
ไอ้คุณชาย"

"น้อยๆ หนอยพนา"

"ไม่น้อยเว้ย"

"..."

"กูรู้นะว่ามึงรู้สึกอะไร ไอ้คุณชาย ถ้ากูเป็นมึงบอกเลยว่าหาทางรีเทิร์น
ตั้งแต่เจอหน้าครั้งแรกแล้ว" คนที่รู้ความคิดเขาไปทุกอย่างร้ายออกมาวาวๆ
จนทรงเพลิงต้องใช้นิ้วหยั่งเข้าไปในรูหูเบาๆ เจ้าของส่วนสูง 181 เซนติเมตร
ยื่นฟังพนาด้วยสีหน้าที่เหมือนกำลังฟังเด็กคนหนึ่งไม้อะไรสักอย่าง

"ไอ้เหี้ย...กูจริงจิงนะเนี่ย"

"รู้แล้ว"

"เออ หัดฟังคนอื่นซะบ้าง"

"ฟังอยู่ตลอด"

"นั่นแหละ เป็นกูกูจะขอคืนดี"

"ได้ถามเขามัยว่าอยากคืนดีด้วยหรือเปล่า"

"ระดับนี้ไม่ต้องถามเว้ย ฟงจนอย่างเดียวน"

"ไปนอนฝันเอาเถอะ"

บอกแค้นแล้วหมุนตัวเดินออกจากสตูดิโอในจังหวะที่วันศุกร์เปิดประตู
ห้องน้ำพร้อมกับหอบกระเป๋าสองตัวของตัวเองออกมาพอดี เจ้าของเครื่องหน้า
สมบุรณ์แบบหรีตามองแผ่นหลังกว้างของคุณชายทรงเพลิงก่อนจะแอบเบ้าปาก
เล็กน้อย ที่เจอกันวันนี้ยอมรับว่าแอบกลัวทรงเพลิงอยู่หน่อยๆ แต่ตอนนี้
ไม่เหลือความกลัวแม้แต่นิดแล้วเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายก็แค่ซี้เก็ก แก่ล้งทำเป็นโหด
ให้ดูเทไปงั้น

อือ แล้วก็พินากับคุณชายเขาคุยกันเมื่อก็วันศุกร์ได้ยินหมดแหละ
รีเทิร์น ขอคืนดีอะไรนั่น...

ดูเหมือนว่าคุณชายทรงเพลิงจะไม่ใส่ใจกับเรื่องพวกนี้เลยด้วยซ้ำ
ก็ดีแล้วแหละ

Water Bike Restaurant

Friday: พี่โม กลับดึกหน่อยนะ

Friday: พี่กับต้นน้ำกินข้าวไปก่อนเลย

MO: ได้

MO: แล้วนี่อยู่ไหน งานน่าจะเสร็จแล้วไม่ใช่เหรอ กลับมาพักผ่อน
อย่าแวนนะเข้าใจมั๊ย

Friday: อีกประมาณชั่วโมงกว่าๆ ค่อยกลับครับ

Friday: พี่พาชวนมากินข้าว มีคุณชายด้วย

MO: อะ นี่กล้าร่วมโต๊ะกับคุณชายด้วยเหรอวะไอ้วันศุกร์ นึกกลัว

Friday: เขาก็ไม่ได้ดูน่ากลัวขนาดนั้นสักหน่อยพี่โม คิดมากนะ

MO: เอาเหอะ ไม่อยากพูดถึง

MO: อยู่ในช่วงไต่เต้าอย่าเผลอกินเยอะล่ะ

Friday: ครับพี่โม

Friday: ไปก่อนนะพี่ กดโทรศัพท์จนคุณชายมองแรงแล้ว

วันศุกร์รีบปิดเสียงโทรศัพท์แล้วเก็บใส่กระเป๋าเป้ของตัวเองทันทีที่รู้สึกว่กำลังถูกจ้องด้วยสายตาคนหนึ่งจากคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แล้วมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะพอเขาเงยหน้าขึ้นรับเมนูอาหารจากพนักงานก็พบกับใบหน้าไร้อารมณ์ของคุณชายทรงเพลิงพร้อมกับสายตาที่จ้องมาทางนี้

อยากถามออกไปตรงๆ ว่าทำไม หน้าผมเหมือนแฟนเก่าคุณนักหรือไง แต่กลัวจะถูกเขาสวนกลับมาว่า ไซ้! เลยทำได้แค่นั่งเงียบๆ แล้วพลิกเมนูหาอาหารราคาสบายกระเป๋าไปเรื่อยๆ...แต่ก็ไม่เจอ

"สเต็กเนื้อแกะนิวซีแลนด์กับไวน์องุ่นครับ"

คนแรกที่สั่งอาหารก็คือพนา และเมนูที่ถูกสั่งออกไปทำให้วันศุกร์ไล่สายตาดูอย่างตั้งใจก่อนจะกลืนน้ำลายลงคอช้าๆ เมื่อเห็นว่าราคาเด็กเนื้อแกะนิวซีแลนด์อะไรนั่นแพงมาก

"พี่สั่งไวน์อุ่นมาให้วันศุกร์นะ มันไม่แรง"

"เออ...ผมไม่ได้ดื่มครับพี่พนา"

"นิดเดียวน่า ตารางงานแน่นมาทั้งวัน คิดว่าดื่มผ่อนคลายก็แล้วกัน"

แล้วคนอย่างเขาจะปฏิเสธอะไรได้บ้างล่ะ นอกจากยิ้มแห้งแล้วก็มึนหน้าหาเมนูอาหารที่ราคาถูกที่สุดในร้าน

"กุ้งชุบแป้งทอด ปีกไก่ทอด ไก่ผัดเม็ดมะม่วงอย่างละที่ครับ"

แล้วก็เปื้อนหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงที่ร่ายรายการอาหารตามมาติดๆ พร้อมกับตบท้ายด้วยเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ดื่มทั้งๆ ที่ตัวเองยังต้องขับรถกลับบ้าน นี่ถ้ายังคบกันอยู่วันศุกร์คงปากคว่ำใส่อีกฝ่ายไปนานแล้ว

วันศุกร์เลิกคิดเรื่องของคุณชายทรงเพลิงแล้วเปลี่ยนมานั่งเล็งเล็งเพราะเหลือตัวเองแล้วยังไม่ได้สั่งอาหาร ในเมนูไม่มีอาหารชนิดไหนที่ราคาต่ำกว่าสองร้อยบาทสักอย่าง คนตัวขาวเม้มปากซึ่งใจ ขนาดสลัดผักยังราคาเกินสองร้อยเลย

จะไม่สั่งก็ได้เพราะคงเป็นการทรมานท้องไส้ตัวเองมากเกินไปถ้าต้องมานั่งดูคนอื่นกินกันอย่างเอร็ดอร่อย นิวเรียวไล่ลงบนรูปอาหารที่อยู่ในโหมดยสลัดก่อนจะจิ้มลงบนเมนูที่ถูกที่สุดในหน้านั้น

"สลัดผัก น้ำราดโยเกิร์ตธรรมชาตินะครับ"

"หือ กินแค่นี้อิ่มหรือ" พนานั่งเฝ้าคางหรือตามองคนตัวขาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

ผงกศีรษะทั้งที่ความจริงควรจะส่ายหน้ามากกว่า ในแต่ละวันเขาได้รับสารอาหารครบถ้วนที่ไหน ทั้งที่เป็นผู้ชายควรจะกินอิ่มนอนหลับแล้วตื่นมาออกกำลังกายแบบคนอื่นๆ แต่เขาก็ทำไม่ได้เพราะเวลาไม่มีจำกัด แถมยังต้องรักษาหุ่นให้ผอมๆ ตรงกับคาแร็กเตอร์ของตัวละครที่รับแสดงอีกด้วย พี่โมที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวเลยแนะนำวิธีไดเอ็ต เน้นกินอกไก่กับผักเท่านั้น

มันทรมานมากๆ แต่เขาก็อวบน้ำว่านี่ไม่ได้แล้วจนกว่าละครจะปิดกล้อง
"วันหนึ่งวันวันศุกร์ ถือซะว่าเป็นวันฟรีเดย์อะไรี่"

"อ้อ ผมฟรีเดย์ไปแล้วเมื่อวานครับ นี่ยังหน้าบวมไม่หายเลย"

"พี่ว่าหน้าเราไม่ได้บวมอะไรเลยนะวันศุกร์ คิดมากหรือเปล่าเนี่ย ตัวขนาดนี้
สมส่วนดีแล้ว"

"แหะๆ"

วันศุกร์ปรายตามองคุณชายทรงเพลิงที่กำลังยกแก้วน้ำเปล่าขึ้นจิบอย่าง
ใจเย็น แล้วก็ต้องหลุดยิ้มออกมาคนเดียวเมื่อนึกถึงวันเก่าๆ...ป่านนี้เขาคง
ถูกทรงเพลิงดูจนหน้าอแล้วแหละถ้าคิดจะลดน้ำหนักด้วยวิธีแบบนี้

แต่มันก็...ไม่มีแบบนั้นแล้วสำหรับตอนนี้แหละ

"วันนี้ฟรีเดย์กับพวกพี่อีกวัน ร้านอาหารบรรยากาศออกจะดี มันต้อง
กินเยอะๆ รู้เปล่า พี่การันตีเลยว่าที่นี่อาหารอร่อยทุกอย่าง"

คุณถูกคะยั้นคะยอได้แต่สงี่ยม ถึงพนาจะบอกให้ฟรีเดย์ยังงี้เขาก็คง
กินเยอะกว่านี้ไม่ได้เพราะราคาอาหารที่แพงจนน่าตกใจ วันศุกร์รู้ว่ราคาแพง
ตามคุณภาพ ที่นี่เป็นร้านอาหารที่มีแต่พวกคนรวยอย่างกรายเข้ามา คนที่จำกัด
งบค่าใช้จ่ายวันละสามร้อยอย่างวันศุกร์นี่ะ...บอกเลยว่าแค่สลัดผักจานเดียว
ก็แทบไม่เหลือเงินทอนแล้ว

ถึงแม้ว่าจะหาเงินได้เยอะมากก็ตาม แต่เพราะว่าวันศุกร์อยู่ตัวคนเดียว
เขาเลยทำตามที่คุณจัดการบอกให้เก็บเงินเผื่อวันข้างหน้าไว้บ้าง วันศุกร์เลย
เป็นคนที่ประหยัดสุดๆ จนเรียกว่างกเลยก็ได้ เขาใช้เงินเดือนละเก้าพันบาท
ทั้งๆ ที่หาเงินได้มากกว่านั้นหลายเท่าตัว เงินเดือนเท่านั้นแค่ค่ากินในแต่ละวัน
เท่านั้น วันศุกร์ไม่คิดจะซื้อเสื้อผ้าหรือของใช้ต่างๆ ใหม่เพราะส่วนใหญ่ได้ฟรี
จากสปอนเซอร์อยู่แล้ว

"อ้อ ดังพุดแตกขนาดนี้จะไม่มีการเข้ามาขอลายเซ็นตอนกินข้าวใช่ไหม"
พนาถามไม่จริงจังสักเท่าไร เขาแค่อยากหยอกล้ออยากหยิบเรื่องนุ๋นนั่นมาพูด
ให้บรรยากาศมันไม่อึดครึ้ม

ก็เล่นเจียบบันชานาตินั้น คนกลางอย่างพนาเลยต้องคอยพูดมากให้ดู

ครั้นคงจะได้ย่อยอาหารง่าย ๆ หน่อย

"ปกติก็มีนะครับ แต่ถ้าพืชนาไม่โอเค เวลามีคนเข้ามาขอผมจะปฏิเสธไป
นะครับ"

"เฮ้ยพืที่ไม่ขนาดนั้น ตามสบายเลยน้อง"

วันศุกร์ยิ้มแหยเพราะพอฟนาพูดแบบนั้นเขาก็รีบกวาดตาสำรวจรอบกาย
ตัวเอง ตอนนีเขานั่งอยู่ในร้านอาหารกลางแจ้ง รับลมเย็นๆ ตอนกลางคืน
ข้างบ่อน้ำที่มีหงส์ตัวละหลายแสนว่ายอยู่ใกล้ๆ และเพราะว่ามันกลางแจ้งและมี
โต๊ะอื่นๆ อยู่รอบข้างนี้แหละ วันศุกร์เลยเริ่มเป็นที่จับตามองจากคนที่นั่งอยู่
ในร้านอาหาร

"นี่พี่ก็โชคดีไซม์ที่ได้ดาราดังมานั่งกินข้าวด้วย"

"ไม่ขนาดนั้นหรอกครับพืชนา ผมก็คนธรรมดาเนี่ยแหละ"

"โอ้โฮ ตอบแบบดาราจริงด้วย"

"โอ้ พืชนา"

"เออ ว่าแต่เรียนเป็นยังงัยบ้าง รู้สึกตอนนั้นอยู่ปีสองไซม์ นี่คงจะจบแล้วดิ"

ทันทีที่ถามจบหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงก็เหลือบมองเพื่อนที่ดูท่าจะมี
คำถามมากมาย แต่ถึงอย่างนั้นมุมปากของเขาก็กระตุกขึ้นเบาๆ เพราะคำถาม
ที่พืชนาถามออกไปเป็นคำถามที่คล้ายกับในหัวของเขาเหมือนกัน

หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงทำเป็นไม่สนใจเสียงสนทนาของสองคนนี้ เขา
หยิบโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุดขึ้นมาเล่นไปพลางๆ แต่หูของเขาฟังทุกอย่างที่
ออกจากปากของวันศุกร์

"ผมดรอปรับพืชนา อยากเต็มทีกับงานมากกว่า...มันได้เงินเยอะดีครับ"

และคำตอบนั้นก็ทำให้คนที่นั่งก้มหน้าเล่นโทรศัพท์ต้องเปลี่ยนมา
จ้องหน้าวันศุกร์แทน หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงมองคนตัวขาวที่มุมปากเปื้อน
รอยยิ้มจางๆ รอยยิ้มที่เหมือนกับวันนั้นเมื่อสองปีก่อน คำตอบก็คล้ายคลึงกัน
จนทรงเพลิงย่นคิ้ว

"เรา...ลองเลิกกันดูก่อนมัยครับ"

'...'

'ถ้ายังรู้สึกดีๆ ต่อกันอยู่' อีกสักสองสามปีค่อยกลับมาคุยกันใหม่'

'ล้อเล่นเหวอ'

'ผมไม่ได้ล้อเล่นนะครับ'

'ทำไมต้องเลิก'

'...'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624829.html>